
[2018-8-RE](#)

CAUSA 2018-8-RE

(Garcia Sedeño c/ Crèdit Andorrà, SA)

Número de registre 81-2018. Recurs d'empara

Aute del 4 de juny del 2018

BOPA núm. 36, del 13 de juny del 2018

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 21 de febrer del 2018, per la representació processal de la Sra. Maria Concepción Garcia Sedeño, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència del 30 de novembre del 2017 i contra l'aute del 30 de gener del 2018, ambdós dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció en el seu vessant del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconegut a l'article 10 de la Constitució, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració del dret esmentat, que anul·li les resolucions objecte de recurs i que retrotregui les actuacions al moment de dictar sentència per tal que se'n dicti una de nova observant les al·legacions d'aquesta part;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41.2, 98 c) i 102;

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítols primer i sisè;

Vist l'informe presentat pel Ministeri Fiscal, el 20 de març del 2018;

Escollat l'informe de la magistrada ponent, Sra. Laurence Burgorgue-Larsen;

1. Antecedents processals davant les jurisdiccions ordinàries

1.1. La Sra. Maria Concepción Garcia Sedeño va interposar una demanda contra l'entitat bancària Crèdit Andorrà, SA en què sol·licitava la declaració de nul·litat o d'anul·lació dels actes executats en el marc d'un mandat de gestió -contractat l'any 1999-, per la seva consideració d'abusius i d'il·lícits, i que es condemnés a la part demandada a retornar la quantitat de 152.073,28 €, i a pagar una indemnització de 106.362,57 € (importos derivats del capital inicial de 300.506,05 €, objecte del

mandat).

1.2. El 8 de febrer del 2017, el Tribunal de Batlles va dictar una sentència mitjançant la qual desestimava íntegrament aquesta demanda i absolia l'entitat bancària defenent.

1.3. La representació processal de la Sra. Maria Concepción Garcia Sedeño va interposar un recurs d'apel·lació contra aquesta sentència i, mitjançant sentència del 30 de novembre del 2017, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia acordava, desestimar aquest recurs i confirmar la resolució de la primera instància.

1.4. La representació processal de la Sra. Maria Concepción Garcia Sedeño va formular un incident de nul·litat d'actuacions en què al·legava que s'havia vulnerat el seu dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

1.5. El 30 de gener del 2018, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va dictar un aute en què acordava desestimar l'incident de nul·litat d'actuacions esmentat.

1.6. El 21 de febrer del 2018, la representació processal de la Sra. Maria Concepción Garcia Sedeño va interposar un recurs d'empara contra les dues resolucions ressenyades, dictades per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció en el seu vessant del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

2. Argumentació jurídica

2.1. Argumentació jurídica de la recurrent

- Aquesta part considera que les resolucions de la Sala Civil no estan fonamentades en Dret i vulnereu el principi de legalitat, perquè emprèn uns arguments irraonables, arbitraris i il·lògics.

- La Sala Civil declara en la seva sentència que el contracte objecte de litigi era un contracte de mandat discrecional, que el titular real del compte era l'apoderat, el qual havia estat comptable, i no pas la recurrent, i, que a partir del 31 de març del 2006 l'entitat bancària havia donat compliment al deure d'informació implementat per l'Institut Nacional Andorrà de Finances (INAF). Ara bé, aquesta part considera que aquests arguments no són suficients per desestimar l'error en la contractació de productes i serveis d'inversió per part seva i del seu apoderat, els quals no són professionals en aquest sector.

- Aquest error és únicament imputable a l'entitat bancària a causa d'una informació insuficient; en l'àmbit concret del mercat de valors i dels productes i serveis d'inversió, s'ha de presumir la manca de coneixement suficient dels clients i, per tant, el seu vici de consentiment.

- La normativa obliga a les entitats financeres que operen en aquest mercat a observar uns estàndards molt alts d'informació als clients relativa als riscos.

- En aquest cas, la Sala Civil no ha tingut en compte els principis establerts per l'INAF en aquesta matèria i, en particular, ha obviat que l'entitat bancària havia de comportar-se amb diligència i transparència en interès del client, reduir al mínim els riscos, donar prioritat als interessos del client, tenint cura dels seus interessos com si fossin propis, assegurant-se que disposen de tota la

informació necessària i mantenir-los sempre adequadament informats.

- No obstant això, la Sala Civil no aplica aquesta normativa i no aprecia, en aquest cas, l'error de vici en la contractació, al·legant l'existència d'un coneixement aproximat de l'apoderat i de l'aparent tramesa d'informació formal. El deure d'informació s'ha de traduir en una obligació activa d'obtenir l'acceptació expressa de la seva recepció per part del client.

- El fet que el client sigui comptable no justifica que conegui perfectament els riscos dels serveis i productes contractats, ja que no és un expert del sector.

- Afegeix que una vegada propiciat l'error per una informació insuficient, l'eventual comportament del client no implica la convalidació de l'error patit.

- Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració del dret esmentat, que anul·li les resolucions objecte de recurs i que retrotregui les actuacions al moment de dictar sentència per tal que se'n dicti una de nova observant les al·legacions d'aquesta part.

2.2. Argumentació de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia

- En primer lloc, la Sala Civil determina la naturalesa del contracte signat per les parts i el seu abast, i conclou, de manera coincident amb el tribunal de primera instància, que es tracta d'un mandat de gestió discrecional atorgat a favor de l'entitat financera.

- En segon lloc, circumscriu l'objecte de la demana i destaca que no es fa esment de cap vici de consentiment o defecte de capacitat d'actuar susceptible de justificar una causa d'anul·labilitat dels contractes, sinó que s'al·lega una gestió del contracte de mandat inadequada o incorrecta, de la qual s'haurien derivat uns perjudicis econòmics pel client. Per tant, la demanda es fonamenta en un eventual incompliment de les obligacions del mandatari.

- Sobre el compliment de les obligacions de l'entitat financera, la Sala Civil examina el perfil del client, les obligacions d'informació del mandatari i l'aplicació del comunicat de l'INAF del 26 de febrer del 2006.

- Pel que fa al perfil del client conclou que la recurrent era únicament la titular formal del compte, que el titular real era la seva parella sentimental, comptable de professió, que constava com a apoderat del compte i que supervisava les operacions i el seguiment del mandat. Així mateix, considerava que el perfil "*agressiu*" de la inversió s'ajustava al perfil d'aquest darrer, el qual ja havia invertit part dels seus fons amb anterioritat en renda variable i des de l'any 2005 tenia contractat un altre mandat de gestió.

- Quant a la informació lliurada, la Sala Civil considera que no existeix un dèficit d'aquesta informació, ja que de les actuacions queda clar que es va conferir un mandat de gestió discrecional a favor del banc amb l'atribució d'unes facultats de gestió amplíssimes que inclouen la possibilitat d'adquirir productes de valors, d'opcions de futur i mercats; i, ja que el titular real havia rebut periòdicament informació del resultat de les inversions així com de les posicions, i que després de la crisi financera del 2008, el seguiment era exhaustiu i el client va decidir mantenir el mandat per tal de poder eixugar les pèrdues.

- Sobre la suposada actuació abusiva o il·lícita de l'operativa bancària en relació amb el desenvolupament del mandat, la Sala Civil manifesta que no ha quedat provat que l'entitat financera s'extralimités respecte de les facultats conferides i tampoc s'ha indicat quins productes o serveis van ser gestionats de manera irregular.

- En l'aute que resol l'incident de nul·litat d'actuacions, la Sala Civil considera que la seva resolució anterior està motivada i explicita els arguments pels quals els motius articulats per la part recurrent no podien ser estimats, afegint que no s'indiquen les raons que fonamenten que aquests arguments s'hagin de considerar irraonables, arbitraris o il·lògics.

2.3. Argumentació del Ministeri Fiscal

- Després de recordar la naturalesa del recurs d'empara en el marc d'una suposada vulneració del dret a la jurisdicció, el Ministeri Fiscal considera que en aquesta causa, l'objecte de la qual era examinar l'actuació del gestor d'una entitat bancària en relació amb el mandat discrecional atorgat, les resolucions de la Sala Civil impugnades efectuen una valoració acurada del perfil personal del titular real dels fons i de les seves capacitats inversores, afegint que la part recurrent pot conèixer perfectament les raons per les quals el seu recurs ha estat desestimat.

- Per aquests motius, demana al Tribunal Constitucional que declari la inadmissió a tràmit d'aquest recurs d'empara per la manca manifesta de contingut constitucional de les seves pretensions, d'acord amb les disposicions de l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

3. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional

3.1. El Tribunal Constitucional recorda que el recurs d'empara no és una tercera instància i que no actua com a un tribunal de cassació; efectivament, només li correspon garantir als justiciables que les decisions adoptades pels tribunals de la jurisdicció ordinària han respectat els drets i els principis enunciats per la Constitució i, en el cas que ara ens ocupa, que els drets establerts a l'article 10 de la Constitució, i, en particular, el seu vessant del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret.

3.2. En aquest cas concret, de les decisions impugnades de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia es desprèn que la motivació que s'hi conté no és il·lògica i està degudament argumentada i fonamentada en Dret.

3.3. Per consegüent, d'aquesta constatació se'n deriva que les decisions impugnades no han vulnerat l'exigència esmentada a l'article 10.1 de la Constitució.

3.4. Per tant, ateses les disposicions de l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, aquest recurs d'empara ha de ser inadmissió a tràmit per la manca de contingut constitucional de les seves pretensions.

Per tot això que s'ha exposat.

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

1. No admetre a tràmit el recurs d'empara 2018-8-RE presentat per la representació processal de la Sra. Maria Concepción Garcia Sedeño contra la sentència del 30 de novembre del 2017 i contra l'aute del 30 de gener del 2018, ambdós dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia.

2. Notificar aquest aute a la representació processal de la recurrent, a la presidenta de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

3. Publicar aquest aute, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, el 4 de juny del 2018.

Isidre Molas Batllori
President

Dominique Rousseau
Vicepresident

Laurence Burgorgue-Larsen
Magistrada

Josep-D. Guàrdia Canela
Magistrat